

နီနီရဲ

ပန်းသီးထဲကနံရိုး

ပန်းသီးထဲကဖုံး

"လူတိုင်းမှားတတ်ကြလို့ သာ
ခဲတံတွေမှာ ခဲဖျက်တွေ
တပ်ပေးထားတာပေါ့ . . .
ကျေးဇူးပြုပြီး . . .
နှလုံးသားမှာ လည်း
ခဲဖျက်လေးတပ်ပေးပါ . . . "

"မနက်ဆိုရင် ခေတ်မင်္ဂလာဆောင်ပြီ . . . ၊ မပိုင်ဆိုင်နိုင်တော့တဲ့ ပစ္စည်းလေးတစ်ခုကို နှမြောမိလိုက်တဲ့ ခံစားမှုလေးလောက်ပဲ ရှိတာကွ၊ ခေတ်နဲ့ ငါနဲ့ က ချစ်သူတွေမှ မဟုတ်တာ . . . ။

ငါ့ကိုချစ်ဖို့ နေနေသာသာ ငါ့ကို ကြည့်လို့ တောင် ရတာ မဟုတ်ဘူး ၊ အခု သူ မင်္ဂလာဆောင်တော့မယ်၊ ငါမခံစားရပါဘူး ငကျောင်းရာ၊ ငါ့နှလုံးသားက ဒီအတိုင်း ပုံမှန်ပဲ၊ အပေါ်ခွံလေး ပွန်းရုံလောက်ပါကွာ"

ပြောရင်းနှင့် သူရယ်သည် ။ တကယ်လည်း သူရယ်နိုင်ပါသည် ။ သူ့ဘာသာ မင်္ဂလာဆောင် . . . ဆောင်ပေါ့ ဘာဖြစ်လဲ။ ကိုယ့်ကိုပြန်ချစ်တဲ့ ပူစီလေးမှ မဟုတ်တာ။ အနေသာကြီး။

သူ့ကိုကြည့်ကာ မျိုးဆွေသန်း ခေါင်းညိတ်သည် ။

"မှန်တယ် That's Right မိုးဇော်၊ ဒီလိုပဲ ခံယူရမှာ ပဲ၊ မင်းပါးတစ်ဖက်ကို စမ်းကြည့်စမ်း"

သူယောင်ပြီး စမ်းကြည့်လိုက်သည်။

"ဘာလဲ ငကျောင်း၊ ဝက်ခြံရှိလို့ လား၊ မပေါက်ပါဘူးဟ"

"ထပ်သရီး . . . သုံးထပ်သားပါပဲ၊ အခွံကလည်း ထူပါ"

"မင်းကို ရွှေမြို့တော် ချစ်တီးဆိုင်ရှေ့မှာ ဆော်ခဲ့တာလေ၊ ခေတ်က မင်းပါးကို ပိတ်ရိုက်ခဲ့တာလေ၊ အတိတ်မေ့ပြီလား၊ ဖြတ်ပိုင်းကျန်ခဲ့ပြီလား မိုးဇော်"

အခုမှ သတိရလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာကြီး ရဲသွားသည်။

ပြီးစစ အရှက်ပြေ လက်ဘက်ရည်တစ်ငုံစ စီးမြောချလိုက်သည်။

"စာမဖွဲ့ပါနဲ့ ကွာ၊ ရာဇဝင်ထဲမှာ မရှိခဲ့တဲ့ ဟာ၊ ငါကတော့ ပျော်ပျော်ပဲသူငယ်ချင်း . . . ဟား. . . ဟား. . . ဟား. . ."

ရယ်တောင်ရယ်လိုက်သေးသည်။ တကယ်လည်း သူ့ရင်ထဲမှာ ထိထိခိုက်ခိုက် ခံစားမိဟန် မပေါ်။ သူနှင့် မျိုးဆွေသန်း ရယ်မောမိသော်လည်း ရွှေထွန်းကတော့ နံဘေးမှာ ထိုင်ကာ ဂိမ်းဆော့နေသည်။ ညနေခင်း လက်ဘက်ရည် စီးမြောမှုတွင် ရင်သည် ပေါ့ပေါ့လေး လန်းနေ၏။

ဒါပေမဲ့ . . .

ခံစားမှုစကားတစ်လုံး၏ အနက်သည် ဆယ်မိနစ်ဆိုသော အချိန်အတွင်းမှာ လားရာဆန့်ကျင်သွားတတ်သည်။ ခေတ်အပေါ်မှာ ခံယူမိသော သူ့နှလုံးသား၏ ခံစားမှုသည် နောက်ဆယ်မိနစ်ဆိုသော အချိန်တွင်

င် လက်ပစ်ဗုံးတစ်လုံးလို "ဂုန်း"ခနဲ ကွဲပေါက်ကာ ရင်တစ်ခုလုံး တစ်စစီ ဖြစ်စေတော့မည်။

နှလုံးသားသည် လက်ပစ်ဗုံးတစ်လုံးမှန်း သူမသိခဲ့။ နရီခေတ်သည် ဘယ်အချိန်ကများ သူ့နှလုံးသားထဲသို့ ယမ်းမှုန့်ယမ်းစတွေ ဖြည့်သိပ်သွားခဲ့လေသည် မသိ။

"ကောင်းလား . . . အိုးဟိုး . . . ဒီမေးခွန်းကို အချစ်ရယ် မေးရက်တယ် . . . ကောင်းလား . . . အိုးဟိုး . . . ဒီမေးခွန်းကို အချစ်ရယ် ဖြေရမလား . . . ကောင်းလား"

ကချင်အဆိုတော်မလေးက သူ့ဟန်းဖုန်းထဲမှ အော်ဆိုပြီး အသိပေးလိုက်သည် ။ နံပါတ်ကို ကြည့်စရာမလို။ မာမီအော့ဆီမှ ဖုန်းဆက်မှန်း မျက်လုံးကန်းသွားတောင်မှ သိသည် ။ မာမီသည် သူတို့ အား သူ့ဖုန်းမှန်းသိအောင် သီးခြားခေါ်သံ ထည့်ပေးထားသည် ။ အော်ဇီကြယ်ကြယ် ဆိုသည် မှာ အိုင်တီပညာရှင် တစ်ယောက်ပဲလေ . . ။

"ဟယ်လို . . . ပြောပါကြယ်ကြယ်"

"တား . . . မိုးဇက် . . . အခု . . . တား . . . ဘယ်မှာ လဲ"

"လက်ဘက်ရည်ဆိုင် မှာ ဘုရားလမ်းထိပ်က ဆိုင် မှာ အဲဒီဆိုင် ကြယ်ကြယ်သိပါတယ်"

"ဟယ် . . . တိတယ် . . . တိပြီ၊ တားကို အရမ်းကို အရေးကြီးတဲ့ စကား မာမီချွေမလို့ ။ မနက်ကျရင် ခေတ်လေးမြန်မာ ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို ပန်းကလေးခြေထောက်နဲ့ နင်းတွားတဲ့ ရိုက်ချက်မျိုး ဖြစ်တော့မှာ တား သိတယ်နော်"

"သိတယ်ကြယ်ကြယ်၊

ကျွန်တော်တို့

အခုပဲ

အဲဒီအကြောင်းကိုပြောပြီး ရယ်နေကြတာလေ"

"ရယ်တယ်... အိုး... မိုင်ဒီးယားဘရက်ပစ်၊ ရယ်တယ်၊ မရယ်ရဘူး... မရယ်ရဘူး၊ တားငိုရတော့မှာ လာပြီ... လာပြီ၊ မာမီနာဂစ်ထက်မြန်တဲ့ စပီ Speed နဲ့ လေးဘီးလုံးရွှေ့ပြီ။ စောင့်နေ"

တကယ်လည်း နာဂစ်ထက်ပြင်းတဲ့ ရင်ခွင်းမုန်တိုင်းစကားကို အော်ဇီကြယ်ကြယ် သယ်ချ လာပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ။

ဘာမျှပင် မကြာလိုက်။ သူတို့ လက်ဘက်ရည်ဆိုင်လေးရှေ့သို့ အော်ဇီကြယ်ကြယ်၏ ပရာဒိုကြီး တို့ခနဲ ကျောက်ချပစ်လိုက်၏။

* * *

အသားကဖြူဖြူ၊ ဝိန်ပိန်သွယ်သွယ်၊ လူဟန်က သန့်သန့်နှင့် ပရာဒိုကြီးပေါ်မှ အနက်ရောင် ခွာမြင့်ဖိနပ်နှင့် ခြေထောက်လေး ကျလာကာ သူတို့ ရှိရာ လှမ်းလာနေ၏။ စင်စစ် အော်ဇီကြယ်ကြယ်၏ ခြေထောက်လေးတွေသည် မအပ်မရာဖြစ်အောင်ပင် လှပါသည်။ ။ အော်ဇီကြယ်ကြယ်၏ CRAZY မှာ လည်း ခွာမြင့်ဒေါက်ဖိနပ်လေးများ ဖြစ်သည်။ ။ No Correction စာတမ်းပါ T-Shirt အနက်ရောင်၊ ဂျင်းဘောင်းဘီကွာတားနှင့် ကြည့်လို့ တော့ကောင်းသည်။ ။ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးလေး ပါးပါးဆိုးထားသည်။ ။ ဆံပင်က ကုတ်ပေါ်ဝဲကျ အူဝဲလို အဖျားမှာ လှိုင်းကြီးတွေ ခွေလိပ်ကောက်ချလို့။ ။ လှတော့လည်း အတော်လှသည်။ ။

အသက်က သုံးဆယ်စွန်းစ...။ ယောက်ျားဘသားဆိုပေမဲ့ ဟန်ပန်ကနဲ့နဲ့။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို Body မျိုးဖြစ်အောင်လည်း မဖန်

တီး။ ပကတိအတိုင်း ပါးပါးလျားလျားပဲ နေတတ်သည် ။ ဣန္ဒြေအေး
အေးနှင့် စိန်ကဲလည်း ကျွမ်းသည် ။ နတ်လိုလို
အကြားအမြင်လိုလိုလည်း လိုင်းပူးသည် ။ ယောက်ျားလေးတွေနှင့် ဟို
ကိစ္စ သည် ကိစ္စ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်မရှိ။ သည် တော့ တကယ့်ကို ဘယ်
လိုပြောရမည်မသိ။

နာမည်ရင်း ကြည်ထွန်းဖြစ်သည် ။ နည်းပညာတက္ကသိုလ်မှ ကျောင်း
ပြီးစထိ ယခုလောက် မိန်းမလျာဘဝ မရောက်သေး... ။ ပညာတတ်ဆို
တော့ သြစတြေးလျမှာ လေးနှစ်ကြာ ပညာသင်ရင်း အလုပ်လုပ်ခဲ့သည်
။ အဲဒီက ပြန်လာသည် နှင့် အော်ဇီကြယ်ကြယ်ဟူသော ဝိသေသနှင့် အ
ထက်လွှာ စိန်လောကမှာ နေရာတစ်ခုနှင့် အေးဆေး။ သည် လောက်ဆို
အော်ဇီကြယ်ကြယ်ကဏ္ဍ ပြည့်စုံပြီထင်၏။

ချယ်နယ်ဖိုက် ရနံ့သင်းသင်းလေးက ပဝါပိုးသားတစ်စလို
ဝေ့သွဲ့မြောယိမ်းကာ ရွှေထွန်း၏ လက်တွေကို ပွတ်သပ် တုံ့ရပ်ပစ်လိုက်
သည် ။ ရွှေထွန်းက ဂိမ်းကိုပိတ်ကာ ဟန်းဖုန်းကို အိတ်ထဲထည့်သည် ။
မြွေစွယ်ချိုးရွှေမြောမှုနှင့် နေရာပြောင်းထိုင်ပေးသည် ။ ဝိုင်းထိပ်မှာ သီး
ခြားမိန့်မိန့်လေး ကြယ်ကြယ်ထိုင်တော့ ဦးဆုံးခံစားမှုမှာ ရွှေထွန်း၏
အပြုံးဖြစ်သည် ။

"မာကြယ်...ဘော...ဘော...ဘော...ဘော...ဒီ...ဒီ...ဒီည
သား ဆော့...ဆော့မလို့ "

ရွှေထွန်းက စကားနည်းနည်းလောလျှင် ထစ်တတ်သည် ။

ကြယ်ကြယ် မျက်လုံးလေး ပြူးသွားသည် ။ ပါးကလေးရဲသွားသည်

။

"ကောင်ပဲ့လေး...ဘာစကားပြောတာလဲ"

"မာကြယ်... မှတ်... မှတ်... မှတ်... မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး
မာကြယ်၊ ဘော... ဘော... မန်... မန်... မန်ယူလေ မာကြယ်"

ကြယ်ကြယ် သက်ပြင်းလေးချရင်း မျက်တောင်ကော့ကြီးတွေ ဖျတ်
ခနဲပြုသည်။ ။

"ဒီမှာ မိုးဇက်လေးကိစ္စ သေရေးရှင်ရေး ပြေးချလာပါတယ်ဆိုမှ တူ
က ဘောဆော့ဖို့ ဆီးမေးနေပြန်ပြီ တကတည်း"

"ပြောလိုက်ပါ မာမီရာ၊ သားတို့ က အေးဆေးပါ၊ Happy ပါ"

ကြယ်ကြယ် မျက်ဝန်းဝေ့သည်။ ။ ဆိုင်ထဲမှာ သူတို့ ဝိုင်းမှ လွဲ၍ တစ်
ယောက်မျှမရှိကြ။ အချိန်က နေညိုလေပြီနီး ချိုးရေဆင်းကြချိန်လေ။
ကြယ်ကြယ် လက်ဝါးလေးဖြန့်တော့ ရွှေထွန်းက ငါးထောင်တန်လေးတ
စ်ရွက် ရှိရှိသေသေ ထည့်ပေးသည်။ ။

"အယ်... ဆင်ဖြူတစ်ကောင်ပဲဆက်ရင် တစ်ဖက်ပဲကြည့်လို့ ရမှာ ၊
ခေါ်ရမှာ က oversea နော်၊ ဖာကြီးပီကေဖိုးတောင် မရှိဘူး၊ ဖာကြီးက မ
င်းလို ပုသိမ်က ရေမြောက်မ်းတင် လွင့်လာတာ မဟုတ်ဘူး နော်"

အပြောကညက်တော့ ရွှေထွန်း နောက်ထပ် ဆင်ဖြူတစ်ကောင် ပသ
လိုက်ရသည်။ ။ မန်ယူနည်းပြကြီး ဖာဂူဆန်ကို ကြယ်ကြယ်က ဖာကြီးဟု
လက်ရေးတိုခေါ်သည်။ ။

"ဖာကြီးနဲ့ ဘယ်သူနဲ့ လဲ"

"မာကြယ်... လီး... လီး... လီး... လီး... လီဗာပူး"

"အမလေး. . . . ငါက ငါ့ကိုများ ဆဲနေတာလားလို့
လီဗာပူးပြောတာများ တကတည်း"

ကြယ်ကြယ် မျက်လုံးလေးမှိတ်ကာ မျက်တောင်ကျော့ကြီးတွေပိတ်လျက် အာရုံယူနေသည် ။ ကြယ်ကြယ်အာရုံမှာ ဘာတွေရှိနေမည်တော့မသိ။ သူတို့ တွေမှာ တော့ နားရွက်မခတ် အမြီးမခတ်ရဲကြ။

"အယ်. . .ဘင်နီ. . . ဘင်နီ. . . ငတက်. . . အောက်ဆင်း လာပြီ။ မာမီမြင်နေတယ်။ မိနစ်ရှစ်ဆယ်နီး လာပြီ။ ခုနစ်ဆယ်ကျော် ရွှေထွန်းကြက်အူချောင်း၊ ဝမ်းဝမ်း. . . ဝမ်းဝမ်းပဲ ရွှေထွန်း၊ အောက်ဆင်းထိုင် အောက်ဆင်းထိုင် အထက်ကမရိုက်နဲ့ "

"ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့...မာကြယ်"

ကြယ်ကြယ်ပြောသည် ကတစ်မျိုး၊ ရွှေထွန်းက အူလည်လည်နှင့် ခုံပေါ်မှ ဆင်းကာ ကြွေပြားပေါ်ထိုင်အချ. . .

"ရွှေထွန်း...တား အောက်မထိုင်နဲ့ ဦး၊ ရပ်ထားဦး ရပ်ထား"

ကြယ်ကြယ် ဘာတွေ အာရုံမြင်သည် တော့မသိ။ ရွှေထွန်းအမြန် ရပ်လိုက်သည် ။ ကြယ်ကြယ်က မျက်စိမှိတ် အာရုံလွင့်နေဆဲ။

"အယ်...ငတက်...ငတက်ဘက်က ရပ်...ရပ်...ရွှေထွန်း ပေါင်. . . ပေါင်ကြီးကား...ရပ်နေ ရပ်ထား...ဘင်နီငတက်"

မျက်စိမှိတ် အာရုံလွင့်သူက ဘာတွေမြင်၍ ဘာတွေပြောသည် မသိ။ ရွှေထွန်းက အူကြောင်ကြောင်နှင့် ကြယ်ကြယ်ရှေ့ရပ်နေရင်း ခြေထောက်နှစ်ချောင်း ကားလိုက်မိသည် ။

"အယ်...မြင်ပြီ...အတေးလေး...အတေးလေးတော့။ ကျည်ဆန်လေး ဟက်ဟက်ဟက်"

ရွှေထွန်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ထိုင်အချ. . .

ကြယ်ကြယ်၏ နောက်ဆက်တွဲစကား...

"ကျည်ဆန်လေး... ဂိုလီဗာရဲ့ ပေါင်ကြားထဲမှာ ဒိုင်ဗင်လေး ထိုးလိုက်တာ။ အဲတော့ ဝင်သွားပြီ။ ကျည်ဆန်လေး... ဝင်သွားပြီ ပက်ကျိဆန်လေး ဒိုင်ဗင်ခေါင်း ဝင်သွားပြီ အဲ... အဲ... ကော်ဖီမစ် ရွှေထွန်း 2 in 1 ကော်ဖီမစ် တူးဝမ်း တူးဝမ်း ဖာကြီးက တူးဝမ်းနဲ့ အငြိမ်ပဲ"

မှတ်ကရော... ဖူးကပ်ပါ တစ်ခါတည်း ချသွားသည် ။ အာရုံယူအပြီးမှာ ကြယ်ကြယ် မျက်လုံးလေးတွေ ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာသည် ။ နည်းနည်းလေး မောသွားဟန်...။

ကြယ်ကြယ်ပြီးသည် ။ ပြုံးရာမှ မျက်ခုံးလေးကြုံသည် ။ သတိတရ တစ်စုံတစ်ခုကို ပြေးမြင်လိုက်ဟန်။

"အယ်... မိုးဇက်... မိုးဇက်... တားကိစ္စ ပြောရဦးမယ်၊ ဒုက္ခနော် ခေတ်လေးလေ ခေတ်လေး စောစောက မာမိုဆီ ရောက်လာတယ်၊ ပုလဲတွေခလို့ ၊ ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုလိုက်တာ။ ဒုက္ခနော်၊ ဘာလဲဆိုတော့နော်"

"ဘာ... ဘာဖြစ်လို့ ငိုတာလဲ ကြယ်ကြယ်၊ သူက ဘာလို့ ငိုတာလဲ"

"အဲဒါပြောမလို့ လေ၊ တားတို့ က ဒီမှာ ရယ်နေ၊ ခေတ်လေးမှာ တော့ ဝမ်းနည်းတကြီး မာကြယ့်ကိုဖက်ပြီး ငိုပြောတာလေ၊ ခေတ်အခု လက်ထပ်ရမယ့်လူကို မချစ်ဘူးတဲ့ ၊ တူတကယ်ချစ်တာ မိုးဇက်ကိုပါ၊ တူချစ်တာ မိုးဇက်တဲ့ တားရဲ့ "

"ဗျာ... မာ... မာမီ..."

ခေတ်... ခေတ်တကယ်ချစ်တာက...

ကျ... ကျွန်တော်ဟုတ်လား"

အဲဒီမှာ တင် စိတ်နဲ့ ခန္ဓာဟာ ဒိန်းခနဲ စကြာဝဠာအပြင်ကို လွင့်ထွက် သွားတော့တာပါပဲ။ ဆိုခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်းပါပဲ။ စကားတစ်လုံး... ဆယ် မိနစ်အတွင်းမှာ ခံစားမှု ဆန့်ကျင်သွားသည် ။ သူရင်သည် တဆတ်ဆတ် တုန်ခါမောလို့ကနေသည် ။

နှလုံးသားသည် လက်ပစ်ဗုံးတစ်လုံး ဖြစ်သွား၏။

ပန်းတစ်ပွင့်သည် ချက်ချင်းပွင့်လာပါမည်တဲ့ လား။

အဖူးဘဝ ကာလရှည်ကြာ ရှိခဲ့ရသည် ကို မင်းမသိခဲ့တာပဲ ဖြစ်မှာ ပါ မိုးဇက်ရယ်...။

* * *

စိတ်နှင့်ကိုယ်သည် မကပ်။ သူ ငေါင်ငေါင်တောင့်တောင့်ကြီး ငေးကြောင်နေဆဲ။ ကြယ်ကြယ်သည် သူ့ကို ကြောင်ကြည့်နေသည် ။ မျိုး ဆွေသန်းက လှုပ်နှိုးသည် ။

"မိုးဇက်... မိုးဇက်... သတိထားလေ၊ သတိထား သူငယ်ချင်း"

သူသည် ကြယ်ကြယ်ကို အားမလိုအားမရ မေးလိုက်သည် ။

"ကြယ်ကြယ်... ပြန်ပြောပြစမ်းပါ၊ ခေတ်က ကျွန်တော့်ကိုပဲချစ်တာ ဟုတ်လား၊ ခေတ်က ကျွန်တော့်ကို ချစ်တယ်တဲ့ လား ကြယ်ကြယ်"

ကြယ်ကြယ် ခေါင်းညိတ်အပြမှာ သူ ခေါင်းငိုက်ကျသွားသည် ။

"ဒါနဲ့ များ ဗျာ... ခေတ် ကျွန်တော့်ကို ဘာလို့ မုန်းတယ်၊ နင့်မျက်နှာ မကြည့်ချင်ဘူး၊ ဘယ်တော့မှ လိုက်မနှောင့်ယှက်နဲ့ လို့ ပြောခဲ့ရတာလဲ၊ ဘာလို့ ကျွန်တော့်ပါးကို ရိုက်ခဲ့ရတာလဲ၊ အဲဒါ အဲဒီမိန်းကလေးဟာ ကျွန်

တော့ကိုပဲ ချစ်တယ်တဲ့ လား ကြယ်ကြယ်"

"အဲဒါပေါ့... အဲဒါတွေကို စဉ်းစားမိလေ၊ တူကိုယ်တူ ခွင့်မလွှတ်နိုင်လေပဲတဲ့ ၊ ခေတ်လေးလေ ငိုလိုက်တာကွယ်၊ တူဟာ မင်းကို ပြန်ချစ်မိတာ ကြာပြီတဲ့ ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းဘက်က အားလုံး ရပ်တန့်သွားတော့ တူမှာ မိန်းမတားလေ၊ တူဘယ်လို မင်းကို ဇာတ်လမ်းဆက်ရမှာ တဲ့ လဲ၊ မင်းကလည်း တွေ့လိုက်တိုင်း ဒီဆားလင်းကြီး ငလွင့်နဲ့ ပျော်ပျော်ပဲလေ၊ ခေတ်လေးခမြာ ဘယ်လောက် ကြိတ်ခံစားခဲ့ရရှာမလဲ၊ တူ မင်းကို ဘယ်အချိန်မှာ ချစ်တွားတယ်ဆိုတာ မတိလိုက်ပေမယ့် တူချစ်နေတာကို မင်းက မတိဘဲ နာကျည်းခဲ့မယ်၊ ကဲ အခုကျ တူမချစ်တဲ့ မနှစ်သက်တဲ့ တူရဲ့ ရင်ခွင်ထဲ ဝင်ရတော့မယ်၊ တူမှာ ထွက်ပေါက်မရှိဘူးလေ၊ တေချင်တယ် မာမီရယ်တဲ့ ၊ ခေတ်လေ မိုးဇက်ကို တိပ်ချစ်တာပဲတဲ့ "

"တော်... တော်ပါတော့ ကြယ်ကြယ်ရယ်၊ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေဗျာ"

သူ့အသံတွေ တုန်ယင်မောလှိုက်နေသည် ။ အချစ်ဆိုတာ ဘယ်လိုကြီးလဲ။ သူနှင့်ခေတ်သည် ချစ်သူတွေလည်း မဟုတ်ခဲ့ကြ။ ရင်းနှီးမှုလည်း မရှိ။ နွေးထွေးမှုလည်း မရှိခဲ့ကြ။ တကယ့်သူစိမ်းတွေလို တစ်လျှောက်လုံး နေလာခဲ့ရာမှ ယခုကျမှ သိလိုက်ရသည့်အဖြေ...။

"ငကျောင်း... ငကျောင်း ငါဘာလုပ်ရမလဲ၊ ခေတ်က ငါ့ကို ချစ်နေတာတဲ့ ၊ ငါ... ငါ... သူနဲ့ တွေ့ချင်လိုက်တာ၊ ငါဘာလုပ်ရမလဲ ငကျောင်း"

မျိုးဆွေသန်း ခေါင်းခါသည် ။ တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်နေသော ရွှေထွန်းက အဖိုးတန်စွာ စကားဆိုသည် ။

"အ... အ... အချစ်ဆိုတာ နှလုံးသားချင်း လောင်းကြေးထပ်ကြတာပဲ၊ အ... အ... အခုဟာက နရီခေတ်က စစ်မျက်နှာ ဖွင့်လိုက်တဲ့ သ

ဘော ရင်ကိုဖွင့်ချ... ချ... ချလိုက်တာပဲ၊ ဒီအတိုင်းတော့ ရေစုန်မမြော
နဲ့ မိုးဇက်၊ ကဲ... ငါ... ငါ... ငါတို့ ဘာ... ဘာ... ဘာဆက်လုပ်ကြမ
လဲ"

သူ့အားတက်သွားသည် ။ ရွှေထွန်း၏ လက်မောင်းကို
အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည် ။ အူကြောင်ကြောင် လွဲတဲတဲ ဖြစ်ခဲ့
ရသည် တို့ ယခုမှ ကွင်းဆက်ရပ်လုံး ပြန်ဖော်ရတော့မည်။ ဦးနှောက်
တွေ ပွင့်ထွက်အောင် စဉ်းစားရတော့မည်။ လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျ
စ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်သည် ။

ဘယ်ချောင်ဘယ်ကြားမှာ အလေနသော အိပ်ပျော်နေသည် မသိ
သော မြားနတ်မောင်သည် ယခုမှ ကမ္ဘာ့ရှုထိုးနှင့် အသံပုံအောင်လံကို
သူ့လက်ထဲ လာထည့်ခြင်းပါလား။ အောင်လံစွဲကိုင်လျက် ရင်ကော့ရပ်
နေသော စစ်သူကြီး၏ ခန္ဓာအနှံ့မှာ မြားချက်၊ ဓားချက်၊ လုံချက်တွေက
ဗလပွ။ သေမိန့်ကျ ကြိုးစင်ပေါ်ရောက်မှ ဒီလိုဖြစ်ရတယ်လို့ ။ အရင်က
တော့ တွေ့လွဲတွေသာ တွေ့ခဲ့ရသည့်ဘဝ။ အခုကျကာမှ မိုးဇက်ကို ချစ်
တယ်တဲ့ လား။ ကဲ... ခုကျ ဘာမှ ဆက်လုပ်လို့ မရတဲ့ ဘဝ။

ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ ...

ရွှေထွန်းတစ်ယောက် သူ့ကို အော်ဇီကြယ်ကြယ်ဆီ ခေါ်သွားတဲ့ နေ
ရာကစလို့ ပြန်ကောက်ကြည့်လိုက် ကြရအောင်လေ။

* * *